

— Азъ искамъ да ти направя добро. Какъвъ искашъ да станешъ?

— Крадецъ.

Настана мълчание. Старецътъ дълбоко се замисли. Но той не пускаше момчето. Младиятъ разбойникъ, коравъ и пъргавъ, треперѣше като звѣръ, уловенъ въ капанъ. Той подскачаше, мжчеше се да се отърве, отчаяно се кълчеше дано нѣкакъ се изплѣзне. Старецътъ му хвана двѣтъ ржцѣ въ една-та ржка, а съ другата пое отъ земята тоягата. Крадецътъ съвсѣмъ се разтрепера. Но вмѣсто да земе да го бие, започна да му говори така:

— Момче, благодарение на мързела ти си тръгналъ въ много лошъ пжтъ. Казвашъ, че си бездѣлникъ. Защо не работишъ? Виждалъ ли си онази машина, която закача прѣдметитѣ, дига ги на горѣ и сетнѣ ги вкарва въ цилиндритѣ? Пази се отъ нея. Тя е нѣщо ужасно и коварно. Щомъ улови човѣка за ржката, увлича го цѣлъ вжтрѣ. Тази машина е празднотата. Спри се докато има още врѣме и се избави! Иначе ще бждешъ смазанъ и погубенъ. Работи до изнемощяване, мързеливко! Не почивай никога. Отъ работа човѣкъ не тегли зло. Мжно ли ти е да бждешъ честенъ като другитѣ хора? Тогава приготи се да бждешъ затворникъ и робъ. Ако не работишъ, ще носишъ вериги на крака, ще дъхашъ гнилия въздухъ на затворитѣ, нѣма да виждашъ божието слънце, гласътъ на птичкитѣ нѣма да достига до твоитѣ уши. И когато ще искашъ да пробиешъ стѣната или да прѣскочишъ прѣзъ нея, една жилава стражарска ржка ще те сграбчи и ще ти викне силенъ гласъ: назадъ! И тогава ще гледашъ отдалечъ, какъ ученицитѣ учатъ, какъ орачътъ орѣ, какъ занатчията работи и какъ